

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1845-02-13)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1845-02-13)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 60. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000019.pdf> (tilgået 16. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til L. Mynster.
13. Febr. 1845

Denne Dag skal dog ikke gaae hen, uden at der er vexlet et Ord imellem os. Du veed vel, at det er Edvard Blacks Fødselsdag. Det greb mig forunderligt, da jeg idag læste et lille Stykke i den «Berlingske» med Overskrift: E. J. B., fød den 13de Februar 1821, død den 21de Juni 1844. Det var kun et Par Linier, hvis Værd jeg maaskee ikke ret kunde bedømme, men som tydeligt udgik fra Een, der kjendte og vurderede ham. Jeg har været paa Regentsen — i Tankerne — thi paa den, som den nu er, føler jeg mig fremmed. Jeg har rodet op i de gamle Mindeblade, og et af dem, værdiløst for Andre end mig selv — og maaskee dig, et Stemnings-Udbrud, to Aar gammelt — følt og skrevet paa een Gang, hvoraf det ogsaa bærer Præg, vil jeg i Aften meddele dig. Det var en Aften, da jeg kom fra min Broder ^{*)}, som laa for Døden. Jeg var selv febersyg og dybt nedtrykt, og jeg prøvede forgjæves at tage fat paa Examenslæsningen. (Edvard var ude). Jeg udøste da min Sorg i et Riimbrev til Arentzen:

Stille der er i den røde Gaard,
Lysene flamme fra fedtede Ruder,
Sønnerne trøstigt bag Pultene staaer,
Medens de hugge, saa godt de formaaer,
Løs paa Minervas gordiske Knuder.

s. 61 Han paa 4de Gang Nr. 9,
Han er ikke saa frejdig som de.
Ak han har det temmelig skidt,
Helbred og Haab gik hver til Sit,
Ej hos ham de lyster at være.
O, hvor han trænger til Een s Visit,
Skynd dig, min Kjære.

Rundt i mit Hoved der myldrer et Tog,
Snedkerne save, Smedene banke;
Frugtesløst aabned jeg Hases Bog,
Sygdommen sad paa mit Øjelaag,
Mørkned mit Blik, sløved min Tanke.
Mægtig det drager mig hen til min Seng,
Men jeg vil ej være syg, min Dreng!
Feber, som knuger min syndige Krop,
Hør hvor jeg beder: hold op, hold op!
Nu har jeg Andet at bestille.
Jeg er forknytt, jeg arme «Trop»!
Skynd dig, min Lille!

(Trop kaldte Arentzen mig i den Tid formedelst de lange Udsigter til Examen.)

Ak det er flygtet, mit gode Mod,
Nu har det svigtet sin Ven i Nøden;
Dybt jeg dukkes i Sorgernes Flod:
Nys jeg ved en Sygeseng stod,
Det var min Broder, som droges med Døden,
Sjælen, som folder sin Vinge ud,
Flyver hjem til en naadig Gud,
Men hans Rede ligger forladt,
Ungerne fryser i kolde Nat
Her, hvor Barmhjertigheds-Døren stænges.
O mit Hjerte er sygt og mat. —
Skynd dig, jeg længesi

s. 62 Nu er jeg træt — jeg har været syg og skulde egentlig gaae tidlig i Seng, og jeg seer nu, at Klokken er 12¾. God Nat, Ludvig! Tak for dit Venskab, og tag det aldrig fra mig!

15. Febr.

Med Arentzen har jeg da igjen havt lidt at gjøre. Han har sendt mig en Pakke Paraphraser til Evangelierne (især Lucas'), skrevne i Sommer som Breve til Høxbro ^{*)}. De indeholde meget Smukt og Inderligt, men ogsaa megen haartrukken og aandrig grundtvigsk Allegoriseren, som dog alt tyder paa, at hans Uro er af reen praktisk Natur, og at han har opgivet at være theologisk Student for at kunne blive Christen. Jeg har ogsaa talt med ham og fundet ham endnu mere disputerelysten og paradox end før. (Troels Smith kalder han en «stor Digter» i Anledning af «den hvide Pige», de fleste Andre — Skurke), — og dog var han elskværdig. Men,

som han ønskede, omgaaes med ham igjen, kan jeg ikke; vi kan ikke mere forstaae hinanden. Jeg vil dog endnu gjøre et Forsøg paa at skrive ham til, naar jeg sender Papirerne tilbage — men har intet Haab om, at det bliver forstaaet.

Borgaards Studenterkomedie «Charlatanisme» (unter uns noget Snavs) har været spillet, men uden Lykke; den blev gjentaget for skandinavisk Selskab med et nydeligt friskt bellmansk Efterspil s. 63af Ploug, og i Aften skal begge Dele gives igjen for Damer.

Med Johannes Fibiger har jeg talt flere Gange med sand Glæde, og der er opstaaet et Slags Forhold imellem os, saa at jeg endog har lovet at besøge ham. Jeg har ogsaa talt med den evig unge Thrige, der nu snart skal have Bryllup. — Hvad mig selv angaaer, er jeg bleven betagen af en voldsom Lyst til Luft og Rejse; jeg er for ung til at være Philister, jeg har sparet for lidt sammen til at have Noget at tære paa og ikke nær nok til blot at kaste mig paa Arbejde og resignere paa Ungdommen. Nej — ung vil jeg være — og føle, at jeg lever, og bruge mine Øjne og aabne mit Hjerte for al Livets Skjønhed. Jeg er bleven for godt vant i Sommer, her er saa snevert, og jeg har det aldrig rigtig godt uden hos min Familie, dog klager jeg kun over mig selv. Liv, Daad, Produktion, som er noget værd, det er Maalet, jeg skal naae, men endnu er saa langt fra. Men jeg har Tider, hvor jeg er fuld af Mod og Lyst til rigtig for Alvor at tage fat; men saa er der dette kedsommelige daglige Slid med Informationer, som berøver mig min bedste Tid og gør mig uskikket til alt Andet. Ja hvem der kunde kaste det altsammen af sig — om end kun for en Tid, og drage ud i Verden og see sig om, og modtage nye Indtryk — og saa arbejde med ny Kraft. Ja — det er den gamle Historie, som du vel snart er kjed af, og som det er dumt af mig s. 64bestandig at drømme om. Det gjælder jo netop om at tage Livet op, hvor man staaer og gaaer, og du maa gjerne skjænde paa mig — for jeg fortjener det.

Din C. H.